

ע"ש רבינו הקדוש רבי נתן דוד מפארציווא בן רבי יצחק יעקב מביאלא זצוקללה"ה

ביאלא

עיונים וביאורים ודרכי עבודת ה' למעשה בתורת מרן הישועות אברהם זיע"א

◆ המקורבים לַגִּרִּים מִתְבַּיְשִׁים מִהַחֲטָא! ◆

אהבת ישראל

"ועיני ישראל כבדו מזוקן, לא יוכל לראות. ויגש אותם אליו - וישק להם ויחבק להם" (בראשית מ"ח י')

מרן בעל הישועות אברהם מלובלין זיע"א מסביר את העניין של אהבת ישראל. שאין פירושו כמו שחושבים - שהוא מצוה להיות 'היימיש' ו'מעורב בדעת בין הבריות'. אלא, העיקר הוא הדרגה הזו בעבודת ה'. דרגה של 'אהבת ישראל'.

לדרגה הזו אפשר להגיע, רק אם האדם מקיים את המצוה של "ואהבת את ה' אלקיך". רק אם האדם לומד את התורה הקדושה - ומקיים את המצות בדחילו ורחימו.

פושעי ישראל - מלאים במצוות

עוד מסביר מרן בעל הישועות אברהם את עניין אהבת ישראל, שאהבת ישראל אמיתית - צריכה להיות גם לפושעי ישראל, כי באמת הם מלאים מצות כרימון.

צדיק המגיע למדרגה של אהבת ה' באמת, אזי זוכה לראות אפילו בפשועי ישראל המעלות הטובות.

יש ביכלתם של הצדיקים האלו להשפיע לפושעים כל טוב - ולהחזירם למוטב, משום שיתביישו מהחטא. כמו שכתוב: "ונשו את כלימתם" ופירש רש"י: "בהיטיבי להם - ולא אגמלם כרעתם, אז ישאו כלימתם, ויבושו מלהרים פנים". ועל כן, יש פעמים שהצדיקים מקרבים מאוד את הפושעים, משום הבחינה הזו של הבושה מהחטא.

יש סיפור עם הרה"ק ר' מרדכי מנעסכוי, שקירב איש אחד דסאני שומעניה. והמקורבים אליו שאלו אותו, למה הוא מקרב. והשיב להם, אנחנו יודעים בכל איש מה שעשה ופגם מיום שנולד. אך מה נעשה שהקב"ה אינו רואה שום חוב לישראל! שנאמר: "לא הביט און ביעקב". כביכול הקב"ה רואה רק את הטוב בישראל, ולכן אנחנו גם צריכים לראות כך.

הצדיקים - סנוורים של ישראל

הבחינה של ההטבה לפושעי ישראל מרומזת אצלינו בפסוק:

"ועיני ישראל" - מרמז על הצדיקים שבכל דור ודור שהם עיני ישראל.

"כבדו מזוקן" - מרמז על המצב שהצדיק בא כבר ל'זקן' - זה קנה חוכמה. שהצדיק מקושר בחוכמה עילאה.

"לא יוכל לראות" - מרמז שלא יוכל לראות שום רע בפשועי ישראל.

"ויגש אותם אליו" - מרמז, שלא די שלא רואה רע, אלא שמקרבים להשי"ת.

"וישק להם" - מרמז שממלאים בקשות שלהם. כמו שכתוב: "על פיך ישק כל עמי".

"ויחבק להם" - מרמז שעל ידי כל זה הגיעו לבחינת דביקות בהשי"ת. שהחזירם בתשובה שלמה.

עבודת ה' למעשה

כבר הוזכרנו מהרה"ק מסאטמאר, שכל מה שכתוב בספרים על קירוב הרשעים - זה דווקא בינם לבין קונם. או מעשה פרטי. אבל לרבים - אדרבה, היו דורשים בגנותם, ומפרסמים את רשעותם, ועורכים בהם מלחמה!

מפורסם שהרה"ק מהר"א מבעלזא לא היה מסוגל להוציא מפיו שום דבר רע - על שום יהודי, אפילו שהרשעות נעשתה בפניו. והביאור הוא, שנזדכך לדרגה עד שנדבק במידותיו של הקב"ה. וממילא לא היה מסוגל לראות שום דבר רע על יהודי.

כל שאינו מסוגל לראות שום רע על עצמו. "דרך בנו איש - ישר בעיניו". ורק מחמת שידוע שאנשים לא ישלמו עם בעיותיו - בודק את עצמו.

כמו שידוע שאנשים שאין עליהם עול - והם רחוקים מהתורה ומהמצות - הם אינם רואים בעצמם שום פגם. ואדרבה, מתהלכים בהרגשה שהם מושלמים לגמרי.

אם בנינים

גם בכך - אין אדם יכול לראות נגעים. ואם אדם היה רואה את כל אחד ואחד מישראל כאילו הוא בנו - הוא לא היה מסוגל לראות בו בעיות, או לשמוע עליו ביקורת.

שמעתי מהרב ישראל ברוך ראטשילד מלונדון מעשה, שהיה בחור שלמד במתיבתא בלונדון, והוא לא אחז בללמוד כלל. והוא היה

מפריע מאוד לסדרי הישיבה. ואכן סידרו שיצא מהישיבה.

אותו בחור נסע ללמוד בישיבת טאהש. וכאשר הגיע לשם, בתקופה הראשונה - הוא התאים את עצמו במקצת לסדרי הישיבה. אבל במהרה הבחור חזר לסורו - והמצב היה בלתי נסבל.

באסיפה של הנהלת הישיבה דנו כדת מה לעשות עם אותו הבחור. והגיעו להכרעה שצריך לסלקו, אבל הם ידעו שהרה"ק מטהאש זצוק"ל לעולם לא ישלים עם העובדה שזורקים יהודי, וק"ו בחור מהישיבה.

אחד מהצוות הציע, שאם כל הנהלת הישיבה יכנסו ביחד להרה"ק - אז זה יעשה עליו רושם והרה"ק יסכים לזרוק את אותו הבחור.

הם תיאמו זמן, ובאו כל הנהלת הישיבה - מגדול ועד קטן. הרה"ק שאלם למבוקשם, ואף אחד לא הרהיב עוז לומר לו. וכך ישבו בשקט, עד שקם אחד ואמר, שכיון שהוא הציע את הרעיון - ממילא הוא מקבל אחריות. והתחיל לגולל את כל פרשת הבחור.

בחדר שררה שתיקה עמוקה, וכולם ידעו שזה דבר שמכאיב מאוד להרה"ק.

לאחר כמה דקות, נענה הרה"ק ואמר, שישראל שאלה אחת. ואם ימצאו תשובה לשאלה הזו - הוא בעצמו יזרוק את הבחור מהישיבה! ואז הרה"ק שאל: "אם הבחור הזה היה בני - האם גם הייתה כאן האסיפה הזאת?" וכמובן שהבחור נשאר בישיבה.

סיפר לי הרב ראטשילד שליט"א, שכיום, אחרי למעלה מחמישים שנה, רואים את עיניו הצופיות של הרה"ק מטהאש. כיוון שהבחור הזה מאוד הצליח, ואף נעשה בעל בעמיו - גביר נכבד. ויש לו בנינים ובנינים עוסקים בתורה ובמצות. וזה הדרגה של הצדיקים שיכולים לראות את הטוב בעם ישראל.

ה' יזכנו לבוא לאפס קצהו, ושנזכה לבוא לדרגת אהבת ישראל באמת - מתוך התקשרות לכל צדיקי אמת, ולביאת גואל צדק ברחמים בב"א.

♦ חלקת יהושע ♦

מה ששמעתי מכ"ז מן אדמו"ר שליט"א שמי אשר פגום בשקר לעולם לא יוכל להיות עובד השי"ת דירמה את עצמו שהוא עובד ה' אפילו כאשר איננו אוחז בדרגה זו. וזה כוונת הדברים שצריך שלא לשקר, אלא להודות בחסרונותיו וממילא לא יהיה שליטה לסט"א.

"מטרף בני עליה..." לרמז על טרף טרף יוסף (פ' וישב), שהסט"א חוטפים ורוצים להנות מהתו"ת, העצה [לה] עליה, הודאת דין, הודי' להשי"ת, [כמו שפי' רש"י עליה, סלקת את עצמך וכו', וכן בהריגת תמר, שהודה צדקה ממני] ומעלים להקדושה.

נראה הכוונה שעל ידי הודאת בעל דין שהכל שייך לרבש"ע ממילא אין להסט"א שליטה בזה. ואפשר לרמז בדבריו הקדושים,

♦ הגאון האר"י משה שפירא זצ"ל ♦

ארון אינו מן המדה, שכיון שהפעולות שלו היו נקיות ממילא זה לא היה משועבד לגבולות העולם הגשמי שלנו, ולמעשה זה גם הסבר על הכוחות הנפלאים של ר' משה, שתמיד היה נראה בריא ורענן, למרות שלא היה ישן כמעט וכן היה הולך ממקום למקום כדי למסור שיעורים בכוחות עילאיים.

שלימות המעשים

סיפר לי ר' בערל ארלענגר שהיה קרוב אליו במשך הרבה שנים, שכאשר למד אצלו בישיבת תפרח, היה מקום של חול וכולם היו מתלכלכים מזה והיחיד שלא היה לו אף כתם על בגדיו היה ר' משה. ונקיון הבגדים הוא סימן לטהרת המידות כידוע.

עם הגאון ר' איתמר גרבוז שליט"א

סיפר לי בנו של ר' יצחק בלוי שליט"א שאביו שאל את ר' משה לאיזה ישיבה הוא צריך ללכת, והוא אמר שילך לאיפה נמצא הגאון ר' איתמר שליט"א לשם הוא ילך.

רבים השיב מעון

הרה"ק ר' יצחק מווארקא אמר שלפאר את הרבי במופתים הוא כמו לפאר את הגביר ר' בערקי מווארשא שיש לו לאקשין ברעט, אלא יש לפארו עם מה שהוציא יקר מזולל והשיב רבים מעוון. ע"כ וזה ע"ד מאמרם משל למלך שיש לו זהב ומקלסים אותו בכסף וכו', שמעתי מאמו"ר שעל ר' משה מדברים הרבה על הכישרונות העילאיים, והידיעה בכל חלקי התורה בעיון, אבל לא מדברים מספיק על זה ששינה לגמרי אנשים, לא רק על הבעלי תשובות שהיה לו חלק גדול בפריחת עולם התשובה, אלא על הבני תורה שהקרבנו אליו והתרוממו לגמרי, ונעשו אנשים אחרים בכל שטחי החיים.

הוד והדר

היה תמיד סביבו אווירה מרוממת מאוד, ומעולם לא דיבר דברים בעלמא, תמיד היה זה עם טעם מיוחד של חכמה עמוקה, אפילו שהיה לו עסק הרבה פעמים עם בעלי בתים או רחוקים מתורה ומצות מעולם לא השתנה האווירה מסביבו.

היה לו מראה מיוחד של שלמות האדם, סיפר לי ר' בערל ארלענגר שליט"א שכאשר התחיל ללבוש בתי עיניים, אז התלמידים

ומש"ב הרב בערל הולט שליט"א שמעתי שאף היה לו בשנים האלה חבורה ביחד עם ר' חיים בן הרב בטהרות לבחירי הישיבה.

ראיתי אותו בלוויה של הגאון ר' מאיר סאלאוויצקי זצ"ל הוא הגיע בלי הרבה מלווים ועמד בצד מכונס לתוך עצמו, וראו על פניו את הכאב על האבידה הגדולה.

טהרת הקודש

לא היה שייך לשום מפלגה שהיא, וכמה פעמים נשמעו מפיו ביטויים בגנות ההשתעבדות למפלגה - אפילו כאשר זה מלובש בכסות של דעת תורה וכו', וסלד סלידה גמורה מהממסד השולט כאן בארץ הקודש, ואף שימש כבחון הקבוע של מוסדות תורה ויראה. אבל לא התעסק בזה הרבה וראה את עיקר תפקידו ללמד תורה ולא לעסוק בענייני ציבור.

כאשר היה הפרשה של "המסיונרית" מנחלאות, שעשתה מעשים מגונים וד"ל. ביקש לפעול כנגדה בחרב ובחנית, אפילו שלא בהסכמת השלטונות. והדברים הגיעו לידי השלטונות, ונעשה מזה רעש שלם, ואף הגיעו לחקור אותו על כך, ומעניין לציין שכאשר הגיעו בעניין זה לר' שמואל אויערבאך זצוקללה"ה שהוא גר בשכנותה בשכונת שערי חסה, אז השתמט ואמר "שצריך לנהוג כמו שנהגו בכל הדורות", וכאשר הנוכחים שם לא הבינו כוונתו, חזר ואמר "צאי לך בעקבי הצאן - שלא לזוז מהמנהג", ולאחר זמן כאשר ר' משה נסתבך בזה, הבינו כולם סיבת שתיקתו, אז פעל הרבה כדי לעזור לו כמו שידוע.

כוח העשייה

אצל אומות העולם וכן אצל החפשיים רואים שמי שהוא מונח בפילוספיה ובמחשבה, אז בהכרח מתנתק קצת מעולם המעשה, משא"כ אצל כלל ישראל זה להיפך כי תורותינו הוא תורת חיים, אצל ר' משה היה אפשר לראות בחוש איך שהספיק כל כך הרבה בחייו, שמסר ארבעים שיעורים בשבוע, ובנה ישיבות וישיבות לבעלי תשובות. והיה לו זריזות נפלאה במעשיו.

שמעתי ממנו הספד על ר' נתן צבי פינקל, ובו ביאר איך הצליח לפעול כל כך הרבה, אפילו שהיה לו גוף חלוש וביאר שמקום

הקשר לחסידות

למד הרבה ספרי חסידות ואף היה חוזר עליהם ברבים הרבה פעמים לעיתים על קטעים שלמים מתוך ר' צדוק הכהן בית יעקב שפת אמת ועוד, למעשה אפשר לומר שהיה מגדולי מפיצי תורת החסידות בימינו, גם מחמת שחזר עליהם ברבים כנ"ל, וגם מחמת שיצר את הביקוש, שמי שהיה רגיל לשמוע אותו לא היה מסוגל לישאר במצב שלו, ובע"כ היה מתחיל לחפש ספרים ושיעורים בפנימיות התורה, ודרך זה הגיעו הרבה אנשים לספרי חסידות

בדרך קבע לא זז מעל שולחנו ר' צדוק ושפת אמת, שמעתי מאחד שהוא בקיא מאוד בשפת אמת, שהגיע אליו וכאשר ראה ר' משה שהוא בקיא בשפת אמת, אמר לו אם כן אין לך מה לבוא אלי, הכל אצלי משפת אמת.

היה לו קשר קרוב מאוד לאדמו"ר"י בית אמשינאו כולל עם יבלדחט"א כ"ק מן אדמו"ר שליט"א ואף היה מתפלל שם בקביעות. פעם הלך לטייל עם הרה"ק ר' מאיר'ל מאמשינאו ואמר דרך אגב שחם לו, ור' מאיר'ל היה נראה שיש כאן במקצת זילזול בא"י, ואמר תוריד אפילו את הבגדים אבל אל תדבר נגד א"י.

ראשית שימושיו היה אצל הגרא"א דסלר זצ"ל משגיח בישיבת פונובויז' וכאשר נשאל על ידי הגרא"מ שך זצ"ל מהיכן קיבל את דרכו המיוחדת, אמר כאן בפונובויז' אצל המשגיח זצ"ל. וידוע שהרב דסלר היה מאוד קשור לספרי חסידות.

שלימות הדעת

שמעתי מאמו"ר שכאשר ביקשו ממנו להספיד את ר' משה התעכב בעיקר על הנקודה הזאת, שהקרין על כל סביבותיו מ"ש ברמב"ם פ"א ה"ז "וחיי בעלי החכמה ומבקשיה בלא תלמוד כמיתה חשובין", שראו אצלו ביטול הגמור לכל דבר שאינו דבר חכמה.

הקשר לבית בריסק

הרגיש קשור מאוד לבית בריסק ואף היה לו קירבה גדולה אצל מן הרב זצ"ל כאשר למד בישיבת חברון, ואף שלח את בניו ונכדיו ללמוד אצל מו"ר הגרא"י שליט"א,

1. לעילוי נשמת הרב משה בן ר' יצחק מאיר זצ"ל נלב"ע י' טבת תשע"ז נערך מתוך רשימות על ידי חברי המכון.

הצעירים לא האמינו שר' משה יצטרך בתי עיניים!

היה לו כוח המשיכה, אנשים נמשכו אחריו כפרפרים לאור, מסופר על אחד מהבעלי תשובה המפורסמים שקירב לתורה, שבפעם הראשונה שהגיע אליו, עם כל הלבוש החילוני והזהומא רחמ"ל, ר' משה ניגש אליו ונתן לו סטירה מצלצלת, תראה איך שאתה נראה, והכוח של ר' משה היה חזק עד כדי כך, שההוא נשאר ודבק בו, ונעשה בעל תשובה גמור. (לא הספקתי לברר מעשה זו אבל עכ"פ כך היה רוח הדברים)

הכוח המשיכה היה כעין מה שמסופר על המשגיח ממיר ר' ירוחם זצ"ל שאפילו כאשר הגיע למקום שלא הכירו אותו מיד היו אנשים נמשכים אחריו.

היה לו נעמיות מיוחדת בקול, כאשר היה אומר שיעור היה זה עם חן מיוחד ואפילו כאשר התפלל לפני העמוד בימות החול, לעילוי נשמת בתו ז"ל, היו אנשים מגיעים כל יום רק כדי לשמוע אותו מתפלל, תפלת יום חול רגיל.

קבלה מרביתו

למרות שהיה בעל כשרון ומחדש גדול, תלה את כל הצלחותיו וההשגות שלו, במה שקיבל מרביתו, ולא סבל תלמיד שאינו מתבטל באופן מוחלט, ואפילו הבעלי הכשרונות הגדולים שבכל מקום אחר קירבו אותם מחמת כישרונותיהם, ידעו שאצלו הם חייבים להתבטל לגמרי אחרת לא יהיה להם מקום כלל.

לא זכיתי לשמוע ממנו הרבה שיחות, בפעם הראשונה ששמעתי ממנו היה זה בהספד על ר' נתן צבי, ונדהמתי לראות אנשים בגיל העמידה, תלמידי חכמים גדולים עומדים ושומעים מרוב עם כזה ריכוז והשתוקקות.

עדות הרב אלישיב זצ"ל

שמעתי בשם ר' משולם דויטש ז"ל שהיה מקורב מאוד להרבה גדולי ישראל, ששמע פעם מהרב אלישיב זקנו הגה"ק בעל הלשם אמר שאם יש יהודי אחד שמבין את הספר שלו באמת היה שווה כל העמל על הספר, ומשולם דויטש אמר שהוא מכיר יהודי שמבין ואפילו מוסר שיעורים בספר, והרב אלישיב שאל אותו מי, וענה לו שר' משה מוסר שיעורים בספר, והרב אלישיב אמר שכפי איך שהוא מכיר את ר' משה שהוא אחד שחוקר לעומק, יתכן שעליו הכוונה, רק התחיל מוקדם מדי, (ר' משה היה אז פחות מארבעים).

בורח מן המחלוקת

כאשר היה ראש ישיבה בישיבת בית התלמוד כיהנו שם כראשי ישיבות הגאונים ר"ד שוורצמן ור"י הוטנר זצוקלה"ה, וגבה טורא ביניהם וזה אף הגיע לידי שבירת כסאות וכו' וד"ל. והיחיד שהיה אז שלא התערב במחלוקת, ואף השכיל לשמור על יחס קרוב לשתי הצדדים היה ר' משה.

כוח ההסברה

היה לו כוח הפשטה והסברה באופן מבהיל, כאשר היה אומר שיעור ואפילו כאשר דיבר על עניינים עמוקים ביותר, כל אחד ואחד שהיה בשעת מעשה אפילו אם אח"כ לא יכל לחזור על הדברים הבין, מחמת שאמר את זה עם כזה בהירות עד שלא היה שייך שלא להבין. וההרגשה הייתה שכוחו גדול כל כך שאפילו אם יאמר ששטענדר זה קיר, או להיפך עדיין יאמינו לו.

תורתו דיליה

היה לו כוח מיוחד של "תורתו דיליה", לא היה אפשר לחזור בשום אופן על ווארט שלו כמו שהוא אמר את זה, בדרך כלל אדם יכול

להגיד ווארט ואפילו אם זה ייחודי לו, מכל מקום מישוהו אחר יוכל לחזור על זה כמוהו, ואף יותר טוב מהמחדש בעצמו, אצל ר' משה זה לא היה שייך, תמיד אמרו את זה פחות טוב ממנו. ואפילו תלמידיו הגדולים שדבקים במשנתו רבות בשנים תמיד זה נשמע אחרת מאשר היה זה ר' משה בעצמו.

חינוך התלמידים

היה לו תפיסה מיוחדת בנפש האדם וידע להלך כנגד רוחו של כאו"א, סיפר לי ר' בערל ארלנגר שכאשר למד בישיבה קטנה בבית התלמוד, פעם ר' משה ישב ובחן את הבחורים, והיה שם בחור בשם מנחם קיל שהיה לו חוש מיוחד בציור, ובפרט בציור דיוקנאות, וצייר בשעת מעשה את ר' משה, ור' משה הבחין שמצייר משהו וציווה להביא לו את הציור, ור' משה בחן את זה ואמר בגלל שזה כל כך טוב אני לא אעשה לך כלום.

עם בחורים מישיבת חברון

ר' משה היה מוסר חברות בלימוד לבחורים מישיבת חברון, אבל לא רצה שהם יבואו לשיחות שלו בפנימיות התורה, וטען בתוקף שבחורים בזמננו אין להם להתעסק בזה, וגם לא יבינו את שיעוריו, אבל היה קבוצה מהישיבה הנ"ל שהתעקשו לבוא אליו, ור' משה אמר להם הם מגיעים אלי? הרי הם אינם מבינים! אלא מאי בשעת השיעור אני מצטט מאמר חז"ל, והרי אין להם שיחות בישיבה וממילא הם מתחזקים משמיעת מאמר חז"ל.

♦ אגרת מהרה"ק מוה"ר יצחק אייזיק מהאמיל ♦

מושגת על פי רוב בתפלת שמו"ע אחר כל ההתבוננות של ק"ש יחוו"ע ויחוו"ת נשמע בלשון אשכנז הכל זה ה"ה

און חשך דקליפת נגה שטייט פון ווייטען, און הערט וויא די וועלט איז א' וועלט, און עס שאט גאר ניט, און איז גאר ניט מבלבל די אמונה

(והחושך של קליפת נגה עומד מרחוק ושומע איך שהעולם הוא עולם, ואינו מפריע כלום, וכלל אינו מבלבל את האמונה.)

[ולא כמו שבק"ש שבטרדת ההתבוננות אינו מרגיש העולם. והיינו

שבה יחיו המתים ועצמות היבשות זאלין מרגיש זיין אלקים חיים. און אלע חסידים ובפרט תלמידי אדמו"ר נ"ע האבין די אמונה, און זיא וועט דער הערט על פי רוב און שמונה עשרה. דהיינו שאחר כל ההתבוננות הטובים שבפסוקי דזמרה ובקריאת שמע וביחודא עילאה ויחודא תתאה, ווערט נאך דעם דער הערט בלשון אשכנז "אלץ איז גאט".

(רק זה אמונה שבה יחיו המתים והעצמות היבשות ג"כ ירגישו אלקים חיים. וכל החסידים ובפרט תלמידי הבעל התניא יש להם אמונה זו והיא

¹ אחרי שובי למנוחתי מהכעס וקבלתי התנחומין על הצער מרוב הדברים כו', ליתן אותנו ואדמו"ר בראשינו לפני בני בליעל כו'. זכרתי ימים מקדם אהבת נפש אהבנו איש את אחיו, ואיככה אוכל לחשות מלדבר אליך דברים עכ"פ בשובה ונחת. שמע נא ידידי. ניט זאג ח"ו דאס אפיקורסות ופלוספיא, נאר זאג דאס איז אמיתית אמונה,

(אל תאמר ח"ו שזה אפיקורסות ופלוספיא רק תגיד שזה אמיתית אמונה)

1. כהמשך למ"ש בגליון פרשת ויגש שעיקר החיגלוי של חסידות הוא אמונה נעתיק אגרת חריפה מהרה"ק בעל החנה אריאל בעניין זה כיון שהספר אינו מצוי תח"י כ"א.

און גאנץ אלטע חסידים תלמידי הרב מוהרמ"נ מטשארנאביל נ"ע, האט דאס בוקע גיווען גאר ווילד. מחמת שלא היה להם התבוננות הרבה. ובתלמידי אדמו"ר נ"ע ישנה בזכות יותר ובב' אופנים.

(ובחסידים ישנים יותר תלמידי הרה"ק בעל המאור עיניים זה בקע באופן שובב מאוד - דהיינו לא מסודר ומזוכך כל כל. מחמת שהגילוי הגיע להם מכוח רבם ולא התבוננות עצמית משא"כ תלמידי הבעל התניא זה נמצא בזכות יותר)

זאת האמונה רק בהעלם גדול מאד מאד, ממש כמו שהיו ישראל במצרים.

הגם גאט איז בא זייא אויך אלץ צו גלייבן אוף אים, עכ"ז האבין זיי קיין ארט ניט לאמונה זו אז אלץ איז גאט. **אבער חסידים האבין דאס לעולם.**

(הגם שאצלם - המתנגדים ה' הוא משהו שניתן להאמין הכל עליו, מכל מקום אין להם מקום לאמונה זו שהכל הוא ה' אבל חסידים יש להם את זה לעולם.)

מפני שהתבוננות הוא איך שהוא קמ"י. כידוע דק"ש יחוד דא"א ותפלה יחוד זו"נ. והתפלה ביאור על ק"ש לפרש גם לנו כו'. ולא לדרשה קאתינא].

ואדרבה החשך דקליפת נגה יונק מזה, לרע לו ולבלבלו לנצח ולבלעו, והוא בשתי אופנים. או להיות נבזה בעיניו נמאס מאד איך שהוא רחוק מהאמת הנראה לעינים, או לקבל הנאה כמתחמם מרחוק אצל האור להפוך מים הרעים כו' ואמונה זו ישנה לכל החסידים. אבל מתנגד, אפילו אותם שאינן כו', אין להם

נסיעתא דסטייא

מתקשרים לצדיק שבועל ישועות

מעל לדרך הטבע!

ז' שבט תשפ"ג / פרטים יבואו...

של רביה' קרבי טרען דוד
מפארציווא
ביהודי יצחק יעקב מביאלא דיא

צירוף
אדמו"ר מפארציווא
צדיק קדוש ועוזר
כח מן קדמוני
דבנות אבות ישראל
חסד בעל תורת
ונוצרי ספי קדשו
הרה"ק נתן דוד
ינחק יעקב
זבללה ה
פטר בנידלץ ג שבט תש
י"ל ע"ה

ז"ל על ידי קרן זכר דוד' להפצת זכרו ומורשתו של רביה'ק מפארציווא בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר מביאלא שליט"א בראשות הרה"ג רבי מאיר רבינוביץ שליט"א

